

Pernille Vermunds tale ved Nye Borgerliges årsmøde

Taler

Pernille Vermund
Kandidat for Nye Borgerlige

Dato

27. oktober 2018

Sted

Vejle

I forrige uge blev en 14-årig pige voldtaget af en mellemøstlig mand på en parkeringsplads i Haslev.

I Tranbjerg ved Aarhus truede to mellemøstlige indvandrere en 18-årig med en kniv til at aflevere sin mobiltelefon.

Og i Albertslund blev en 16-årig dreng gennemtæsket af en indvandrerbande. De var 11 mod én. De sparkede ham og trampede på ham.

De mange små historier om daglige voldtægter, overfald og røverier begået af mellemøstlige mænd kan man læse om i lokalaviserne. De store aviser og tv fortæller det sjældent.

Det er dagligdag. Det er ikke nogen nyhed, at unge piger bliver voldtaget af mellemøstlige mænd. Det er åbenbart vilkårene i det multikulturelle samfund, som politikerne har skabt.

Når et landsdækkende medie endelig tager sig sammen og tæller sammen, så kommer der af og til en historie ud af det.

Som i sommer da BT kunne fortælle, at 10 ud af 12 overfaldsvoldtægter begås af indvandrere eller efterkommere.

Eller når borgerne i Bording ved Kærshovedgård i afmagt protesterer højlydt over, at politikerne placerer udviste kriminelle i små bysamfund i stedet for bag lås og slå, så får det lidt omtale.

Når tal og fakta uimodståeligt presser sig på, så bliver virkeligheden sværere at

lukke ude – for en stund.

Men i det store og hele er der tavshed hele vejen rundt i de etablerede medier – og hos politikerne.

Ingen debat om de dybe skader, indvandringen fra de muslimske lande påfører vores samfund.

Ingen omsorg for ofrene og de familier, der rammes. Ingen politisk handling, der kan vende udviklingen og give os vores frie og trygge samfund tilbage.

Kriminaliteten er faldende, siger de – imens Danmarks Statistik udsender nye tal, der viser, at antallet af anmeldte voldtægter, trusler og voldsforbrydelser er højere end nogensinde målt før.

Vi skal leve videre, som vi plejer, siger de – imens pladsen foran Christiansborg terrorsikres, koranklodser integreres i gadebilledet, militæret bevogter synagogen i Krystalgade og journalister, debattører og politikere, der formaster sig til at kritisere islam, politibeskyttes i døgndrift.

Det er uacceptabelt. Vi skal ikke finde os i det længere. Det er tid til at sætte politikerne stolen for døren. Kriminelle udlændinge skal udvises konsekvent og efter første dom.

Der er gudskelov gode indvandrere i Danmark.

Vestlige indvandrere er en stor gevinst for vores samfund. Og blandt de ikke-vestlige indvandrere og efterkommere er både kinesere, vietnamesere, filippinere og thaier mindre kriminelle end gennemsnittet af befolkningen.

Og ja, der er også gode indvandrere fra de muslimske lande. Mennesker der har tilpasset sig vores samfund, taget vores værdier til sig og opdrager deres børn til at være gode, danske medborgere.

Men alt for mange indvandrere og efterkommere fra de muslimske lande lever på kanten af samfundet og tærer på solidariteten uden at bidrage til fællesskabet.

Det ved vi med 35 års smertelige erfaringer i bagagen.

I rå tal er andelen af efterkommere fra Syrien, som i 2016 fik en dom for voldskriminalitet, 11 gange højere end for gennemsnittet af alle mænd.

For efterkommere fra Somalia er andelen 15 gange højere end gennemsnittet.

Det står i statistikkerne. Det står i regeringens egne publikationer. Det er viden, som politikerne er bekendt med. Det er virkeligheden.

Børnene til indvandrere fra muslimske lande bliver mere kriminelle end deres forældre. De bliver mere religiøse, og de vender oftere vores værdier ryggen og underkaster sig islam.

De kriminelle blandt indvandrerne voldtager, truer, udøver vold og trækker et spor af ofre efter sig, mens de vandrer ind og ud af danske retssale, fængsler og socialkontorer.

Og i de boligområder, hvor de får en lejlighed anvist – lejligheder, som oprindeligt var tiltænkt lavtlønnede danskere – skaber de ufred og utryghed, imens deres imamer står på sidelinjen og prædiker, at islam er den eneste vej.

Det er en forbrydelse mod det danske folk, at politikerne lader det fortsætte.

Hver fjerde indsatte i de danske fængsler er udenlandsk statsborger. Knap halvdelen har udenlandsk baggrund.

De kender tallene. De kender konsekvenserne af migrationen fra de muslimske lande. De beskytter ikke befolkningen. De lader det ske.

Men det skal stoppe nu. Når badekarret løber over, slukker man for vandet. Det er sund fornuft.

Når udlændingepolitikken skal løses fra bunden, så begynder man med at stoppe for tilstrømningen. Det er også sund fornuft.

Et totalt stop for spontan asyl i Danmark er det eneste fornuftige at gøre. Og det skal gennemføres nu.

Ingen forældede konventioner skal stå i vejen for, at vi kan få vores frie og trygge samfund tilbage.

Danskernes ret til at bestemme, hvem vi lukker ind i vores eget land, og hvem vi viser ud, skal ingen tage fra os. Det er vores ret – det er vores land.

I alt for mange år har politikerne svigtet danskerne. De løser ikke udlændingepolitikken fra bunden. De sætter kun lapper på. De påstår, at det går bedre, men det passer ikke.

Alle deres lappeløsninger betyder bare, at det bliver værre i et langsommere tempo.

Regeringen og DF bryster sig af, at antallet af asylansøgere er det laveste i mange år. Det er også rigtigt. Men det betyder desværre ikke, at det går bedre - at udviklingen er vendt.

Der kommer stadig nye, uintegrerbare indvandrere til landet hver eneste uge.

De kommer med en muslimsk kultur, der er i opposition til den danske – til vores frihed, demokrati og retsstat.

De holder fast i deres levevis. De bliver ikke integreret – for de vil ikke integreres.

Det seneste år har befolkningstilvæksten af ikke-vestlige indvandrere og efterkommere været ni gange højere end tilvæksten af danske statsborgere.

Der er langt flere, der kommer ind, end der bliver sendt ud. Selv de kriminelle får lov at blive. Så antallet af uintegrerbare indvandrere vokser – hver dag.

Der bliver ikke færre af dem – der bliver flere. Så man kan ikke påstå, at det går bedre. Det går værre – bare i et langsommere tempo lige nu.

Finansministeriet har regnet på, hvad politikernes svigt koster os i dag og vil koste vores børn og børnebørn fremover.

Med den nuværende udlændingepolitik skal vi betale 33 mia. kroner om året de

næste 82 år ud i fremtiden.

Det er prisen for ikke-vestlig indvandring, hvor indvandrere fra de muslimske lande trækker voldsomt ned, mens indvandrere fra andre ikke-vestlige lande trækker op.

Prisen er enorm. Så høj, at det kan være svært at forholde sig til.

En offentlig udgift på 33 mia. kroner om året betyder, at hver eneste voksen i den arbejdsdygtige alder skal betale 9.000 kroner ekstra i skat hvert år.

Det kan ikke blive ved med at gå.

Det er ikke rimeligt, at danskerne skal betale for, at udenlandske statsborgere kan komme hertil og leve på offentlig forsørgelse.

Med lappeløsningerne udskyder politikerne bare den dag, hvor det hele bryder sammen.

De skubber problemerne videre til vores børn – så de bliver nødt til at tage beslutningerne og løse problemerne.

Er det rimeligt? Er det ansvarligt, at vores børn skal tage en kamp, som vi ikke har modet til at tage?

Nej. Det er hverken rimeligt eller ansvarligt. Nutidens problemer skal løses af nutidens politikere. Det går Nye Borgerlige til valg på.

Lappeløsningernes pris er høj. Men én ting er pengene. Noget andet er de mennesker, der utilsigtet rammes af lapperne.

Når politikerne ikke griber fat om nældens rod, bliver lappeløsningerne mange gange uretfærdige, og lovgivningen rammer mennesker og familier, som slet ikke burde generes af politikernes regler.

Det går ud over danskere, der vender hjem efter nogle år i udlandet.

De oplever at komme på integrationsydelse, selv om de både er danske i hjertet

og er født og opvokset her i landet.

Rent ud sagt tåbeligt.

Det går også ud over indfødte danskere, der rejser ud, forelsker sig i en udlænding, stifter familie og gerne vil leve i Danmark.

Og det går ud over velfungerende børn i danske familier, som udvises med begrundelse om, at de ikke kan integreres i det danske samfund.

Senest har vi hørt om Mint. En 13-årig thailandsk pige med en thailandsk mor og en dansk papfar, som ikke kunne få lov at blive.

Loven er lavet for at forhindre religiøse muslimer, som aldrig skulle have fået dansk statsborgerskab, i at sende deres børn på islamisk genopdragelse i hjemlandet.

For når børnene var blevet hjernevaskede med islam, blev de flittigt genimporteret til et liv på overførselsindkomst i Danmark.

Det kan jeg godt forstå, at man skulle sætte en stopper for. Den trafik skal vi ikke acceptere.

Islam skal ikke have nogen som helst indflydelse i samfundet. Det vil jeg gerne lovgive for.

Men thaier er ikke muslimer. De er buddhister. Thaier klarer sig godt i Danmark.

De er hverken mere kriminelle eller ligger samfundet mere til last end danskerne gør. De bidrager positivt til vores samfund og integrerer sig generelt godt.

Hvorfor skal de så lægges i samme kasse som indvandrere fra de muslimske lande, der påviseligt giver store problemer for samfundet – både økonomisk og kulturelt?

At sende den unge Mint ud af landet er åbenlyst en tåbelig beslutning, som ikke gavner det danske samfund, men påfører hende og familien stor smerte.

Hvorfor så gøre det? Det er ikke, fordi politikerne ikke vil diskriminere. Det gør de allerede.

Familiesammenføring af børn fra de nordiske lande er ikke omfattet af de samme regler. Det er EU-borgere heller ikke.

Nej. Det er uviljen imod at konfrontere islam som den undertrykkende og totalitære ideologi, den er, der får politikerne til at vedtage håbløse regler og love, der rammer i flæng.

Nye Borgerlige mener, vi skal sige tingene som de er. Og vi skal lade lovgivningen bygge på viden og erfaring.

Familiesammenføring med thaier, filippinere, vietnamesere, kinesere og andre østasiater giver ikke problemer i Danmark. Så lad os fjerne de forhindringer, vi har sat op for dem.

Til gengæld giver familiesammenføring og indvandring fra de muslimske lande store problemer for samfundet. Så lad os lukke for dem.

Kære venner på Christiansborg. Det er ikke så svært, når bare man lader viden og erfaring gå forud for den politiske korrekthed.

Jeg håber, myndighederne besinder sig, og at Mint får lov til at komme hjem til sin familie i Danmark.

Der skal være folketingsvalg, inden vi ses til næste årsmøde. Danskerne skal lære Nye Borgerlige bedre at kende. Vi skal ud at debattere med politikerne.

Jeg kan love, at jeg vil gøre mit for, at det bliver en valgkamp, de etablerede partier og politikere sent vil glemme.

Jeg har sagt det mange gange før, og jeg gentager det gerne. Nye Borgerlige kommer til at sætte politikerne stolen for døren.

Vi har tre ufravigelige krav, som vi stiller til enhver, der ønsker vores opbakning til at danne regering:

Der skal indføres et stop for spontan asyl i Danmark. Flygtninge skal udelukkende hjælpes i deres nærområder

Kriminelle udlændinge skal udvises konsekvent og efter første dom.

Og så skal udlændinge, der opholder sig i Danmark, naturligvis forsørge sig selv. Retten til offentlig forsørgelse skal knyttes til det danske statsborgerskab

Det burde være helt naturligt for enhver borgerlig statsministerkandidat af egen drift at handle derefter. Det er sund fornuft.

Men det gør de ikke. Politikerne har set sig blinde på forældede konventioner og EU. De spejler sig i Bruxelles og Berlin i stedet for at spejle sig i deres egen befolkning.

De bebrejder Nye Borgerlige, at vi har ufravigelige krav. Men i realiteten er det Venstre, der er ufravigelige i forhold til at få problemerne løst. Og jeg vil gerne stille spørgsmålet til Lars Løkke Rasmussen:

- Vil det for Venstre være ufravigeligt, at vi skal fortsætte med at lukke mennesker ind i vores land, der modarbejder vores demokrati og vil erstatte vores frihed med Sharia?

- Vil det for Venstre være ufravigeligt, at vi skal fortsætte med at give ophold til kriminelle udlændinge?

- Og vil det for Venstre være ufravigeligt, at danskerne skal blive ved med at forsørge udenlandske statsborgere?

Vil Lars Løkke Rasmussen ofre vores frihed og sikkerhed for at tækkes det gode selskab i Bruxelles og Berlin?

I så fald bliver det uden opbakning fra Nye Borgerlige. Vi siger fra. Problemerne skal løses fra bunden – og de skal løses nu!

Der er stadig mange både blandt journalister og politikere, der slår kors for sig, når vi fortæller om vores tre ufravigelige krav.

De er simpelthen uvante med, at almindelige danskere uden for Christiansborg deltager i politik.

De er uvante med, at vi ikke taler i det samme politikersprog, som politikere og embedsmænd har udviklet sammen.

De er uvante med, at vi har vores liv uden for Christiansborg og derfor til enhver tid vil sætte danskernes frihed og sikkerhed over personlige ambitioner om titler, magt og ministerbiler.

Men de bliver langsomt klogere. For det er den vej, det går. Indholdet af vores tre ufravigelige krav er sund fornuft, og de bliver gennemført – hvis ikke af de nuværende magtpolitikere, så af de næste, der kommer til.

For når vi kommer ind til kernen, og danskerne skal vælge mellem at gå under som folk eller forsvare vores frihed, så vil danskerne vælge friheden.

Lars Løkke Rasmussen og Kristian Thulesen Dahl kan vælge, om de vil gøre det nu og redde Danmark, eller om de vil overlade ansvaret til kommende generationer og gå over i historien, som de to ledere i blå blok, der svigtede danskerne ikke én gang, men igen og igen.

Vi har truffet vores valg. Det er hverken rimeligt eller ansvarligt, at vores børn skal tage en kamp, som vi ikke har modet til at tage. Derfor står vi fast. Vi viger ikke en tomme.

Jeg har fra første dag insisteret på at være mig selv. På at sige, hvad jeg mener. Og på at gøre, hvad jeg mener er rigtigt og nødvendigt.

Jeg vil ikke underlægge mig det meningstyranni og den politiske korrekthed, som fylder mere og mere i vores samfund.

Politisk korrekthed er snærende. Det er udansk. Det er ufrit.

Politisk korrekthed skaber en usund krænkelseskultur, som fastlåser mennesker i roller som ofre, krænkere og frelsere.

Nu må man ikke gå til fest på Københavns Universitet med mexicanerhat. Det kan jo krænke nogen, at man klæder sig ud, mener ledelsen.

Man kan ikke sige "neger", uden at blive kaldt racist, erfarede Søren Espersen for et par år siden.

Og man kan ikke tale åbent om, at når mænd oftere end kvinder ansættes i lederstillinger og tildes bestyrelsesposter, så er det ikke et resultat af diskrimination, men et resultat af kvindernes egne valg.

De politisk korrekte påstår, at de er tolerancen selv, og at de favner alle uanset farve, køn og alder. Men det passer ikke.

De politisk korrekte er et meningspoliti. De definerer det eneste rigtige. De opfinder kodesprog, som udelukker andre fra at deltage i debatten og rynker på næsen af dem, der ikke følger med op i deres elfenbenstårn.

Politisk korrekte skaber et minefelt af selvvalgte hensyn, som andre skal navigere i.

Og træder man forkert, så udråbes man som de onde – som krænkerne.

Ikke af mexicanere, negre eller kvinder, der føler sig misforstået.

Men af de politisk korrekte, som nøje har udvalgt sig deres 'ofre', så de behændigt selv kan træde ind i rollen som de gode – som frelserne.

De politisk korrekte er mere optagede af at fremstå gode, end af at gøre gode gerninger.

De er vor tids puritanere – knægtere af det frie sind, den frie tanke, den frie omgang med andre mennesker.

De er det modsatte af alt det, de prædiker.

I udlændingepolitikken har sund fornuft og rationelle argumenter alt for længe måtte vige for den politiske korrekthed.

For sandheden er, at der findes rationelle argumenter og et tydeligt historisk belæg for, at nationalstaten er den bedste ramme om både et kulturelt fællesskab, skabelsen af velstand, friheden for individet og trygheden i hverdagen.

Det er rationelt at sige stop for tildeling af spontan asyl i Danmark til fordel for en styrket indsats for at hjælpe mange flere, der hvor flygtningene er.

Det er rationelt at afskaffe et asylsystem, som blev skabt til helt andre forhold i tiden lige efter Anden Verdenskrig.

Det er rationelt at kræve, at udlændinge, der vil opholde sig her i landet, er lovlige og derfor udvise de kriminelle.

Det er rationelt at stå fast på, at islam ingen indflydelse skal have på vores samfund – og derfor sige nej til islamiske særkrav.

Og det er rationelt at kræve, at udlændinge, som vil have ophold i Danmark, skal kunne forsørge sig selv.

Det er derimod irrationelt at forsøge at bilde danskerne ind, at vi kan bevare Danmark dansk, hvis vi overlader beslutningerne om landets fremtid til EU.

Det er irrationelt at fastholde forældede konventioner, når de åbenlyst skader vores land.

Og det er irrationelt at insistere på, at islam som ideologi kan sameksistere med frihedsrettighederne og demokratiet, når al erfaring fra resten af verden viser det modsatte.

At basere udlændingepolitikken på viden, erfaring og rationelle overvejelser er sund fornuft. Vi er hverken drevet af fremmedfrygt eller af ønsket om, at vi i Danmark skal lukke os om os selv.

Gode udlændinge skal være velkomne. Dårlige skal holdes ude. Det er sund fornuft.

De sidste tre år har jeg brugt størstedelen af mine vågne timer på at arbejde for et

Danmark baseret på danske værdier.

Det betyder uendeligt meget for mig, at mine børn kan vokse op i et frit og trygt land.

Og når jeg ser ud over salen i dag, fyldes mit hjerte med taknemmelighed over, at jeg ikke kæmper alene.

Vi er mange. Og vi bliver hele tiden flere. Vores bevægelse vokser og bliver stærkere. Vores stemme, stemmen for danskernes frihed, fred og fællesskab, bliver højere – dag for dag.

Tak til jer alle sammen hver og en, for at I ofrer det, det koster.

Det danske fællesskab er ikke opstået ud af ingenting.

Det er resultatet af vores fælles historie. En historie, der kan fortælles på mange måder, men er smukkest når den læses i litteraturen, arkitekturen, kunsten, landskabet og naturen.

For danskernes historie er også landets historie. Gennem tusinder af år har vores forfædre dyrket jorden, gået på jagt i skovene og fisket i havet.

Uden Danmark ville vi ikke være danske. Vores værdier svæver ikke i luften. Vores værdier er bundet til jorden, til landet.

Og landet har grænser. Grænser der sætter et skel mellem det land, der er vores og resten af verden.

Så når vi skal værne om det danske værdifællesskab, skal vi også værne om landet. Vi skal kunne forsvare Danmark mod fjender og beskytte landet mod at blive overtaget af andre, der ikke er danske.

For det er danskerne, der har bygget og formet landet. Vi har bygget byer, veje, havne og broer, så vi kunne handle med hinanden.

Og med litteraturen og kunsten har vi fået overleveret tidligere tiders fortællinger om livet i de danske egne.

Jeg synes, det er en smuk historie. Jeg elsker at rejse rundt i Danmark og opleve vores land. Som barn hver sommer med mine forældre, i dag med Lars og mine drenge.

Og jeg har dyb respekt for de mennesker på landet, i de små bysamfund og på gårdene, som forvalter det danske landskab og danskernes natur- og kulturarv.

Det gør mig ondt, at politikerne med årtiers centralisering har affolket gamle bysamfund.

Og det piner mig, når landmændene lægges for had i den offentlige debat og beskyldes for at ødelægge miljøet.

Der findes ikke bedre forvaltere af det danske kulturlandskab og den danske natur end de mennesker, der lever af jorden og lader deres jord gå i arv til deres børn.

Miljøpolitik er alt for vigtigt til at overlade til økokaffe-drikkere på stenbroen, som har kappet deres rødder til historien, jorden og landet.

De rigtig grønne – det er dem, der bor på landet, har jord under neglene og lugter af møg

Nye Borgerlige har et slogan, der hedder Mindre Stat – Mere Menneske.

Det handler om at politikerne skal bestemme mindre, og at danskerne skal bestemme meget mere selv.

Det handler om, at der skal være færre love og enklere regler. Det handler om, at den offentlige sektor skal være mindre, og den private sektor skal være større. Det handler om lavere skatter og afgifter. Mindre stat – mere menneske handler om borgerlighed. Om det borgerlige samfund med tillid og borgerlig solidaritet. Det handler om at alt det, der har gjort os rige og frie.

Når vi kommer i Folketinget, bliver det en opgave for os at genvække borgerligheden. Vi ser helst, at den såkaldte blå side i det noget røde Folketing vinder valget.

Jeg må indrømme, at det også ser svært ud med de blå. Toner af rødt sniger sig langt ind over midten.

Vi danskere skal have meget mere magt over vores eget liv. Politikerne skal blande sig mindre.

Vi skal have lov at bestemme over flere af vores egne penge selv.

For når politikerne tager vores penge, så har de krammet på mange af os.

Hvis man tjener mange penge, så kan man beslutte at ignorere politikernes trang til at bestemme over ens liv. Så kan man tage sig råd til at gøre, som man vil.

Men almindelige mennesker, og især dem med små penge, mærker politikernes adfærdsregulering hver eneste dag.

Afgifter på vin sender manden med stationcar syd for grænsen, hvor han køber stort ind. Det er upraktisk og besværligt, men det er en måde at slippe af politikernes krog på.

Hvis han har endnu flere penge, så betaler han bare afgiften på de knap 10 kroner flasken. Det betyder alligevel ikke så meget, når Amaronen står til 475 kroner i kataloget.

Men manden uden bil og uden mange penge, betaler afgiften på 10 kroner på rødvinen til en 50'er nede i Netto – og sparer andre steder – eller køber mindre vin.

Ham har de krammet på. Han makker ret. Et enkelt eksempel, men der er mange.

På bilerne er der så store afgifter, at vi tvinges ned i blikspande på hjul, fordi politikerne har bestemt, at små biler er gode, og store biler dårlige.

Afgifter på el og vand skal få os til slukke lyset og gå mindre i bad.

Vi betaler høje skatter og afgifter gennem et langt liv, og sparer derfor mindre op

til vores alderdom.

Til gengæld giver det politikerne magt til at bestemme, hvor ofte man kan få støvsuget, hvor tit man kan komme i bad, og at vacuumpakket mad er godt nok, når man bliver gammel.

Og sådan har velfærdsstaten udviklet sig.

Fra at være en tryk hjælpende hånd til de svageste, til at være et magtmiddel for politikere til at kontrollere og dirigere rundt med os – vel og mærke for vores egne penge.

Og det er altid dem, der i forvejen har mindst, som bindes hårdest, når rebene strammes.

Politikerne opkræver og bestemmer over halvdelen af vores penge, men alt for mange af pengene forsvinder undervejs.

Er det rimeligt, at vi trods verdens højeste skattetryk ikke kan sørge for, at de ældre kan komme i bad?

Hvor forsvinder pengene hen?

Hele den centraliseringsmani, som har ført til lukning af små sygehuse, lokale politistationer og skoler i de mindre byer, har ikke givet flere penge til dem, der har brug for hjælp.

Tværtimod er trygheden og omsorgen blevet ringere.

Min egen mor bor på plejehjem. Og jeg har stor respekt for personalet. Men politikernes regler, bureaukrati og kontrol stjæler tid og ressourcer fra omsorg og pleje.

Vi skal en anden vej. Vi skal decentralisere.

Vi skal give magten tilbage til de nære samfund. Vi skal give ansvaret tilbage til fagpersonerne.

Og pengene skal følge borgerne – og ikke ædes op af systemet.

Når man tager magten fra folk, bliver de magtesløse. Og når man tager ansvaret fra folk, bliver de uansvarlige. Det ødelægger vores kultur.

Politikerne skal bestemme mindre. Vi danskere skal bestemme meget mere selv. Også over vores egne penge.

En forskningsrapport, som udkom forleden, har kortlagt katastrofen omkring centraliseringen af skatteopkrævningen.

Nu har politikerne besluttet at gå et skridt tilbage og splitte SKAT op. Men der skulle afsløres et åbent hul, hvor svindlere i årevis har hevet milliarder af kroner af vores penge ud, før politikerne reagerede.

Det bliver måske lidt bedre nu – men helt sikkert også meget dyrere. For selv nu, hvor katastrofen i SKAT er åbenlys, vil politikerne ikke gribe fat om nældens rod.

Skattelovgivningen er i dag så kompliceret, at selv ikke milliarddyre IT-systemer kan håndtere opkrævningen.

Første skridt må nødvendigvis være at forenkle skattelovgivningen. Dernæst at decentralisere skatteopkrævningen. For min skyld meget gerne tilbage til kommunerne. De klarede det fint før. Det kan de gøre igen. Vi forenkler bedst skattesystemet ved at afskaffe nogle skatter og afgifter helt.

For fjerner man afgiften, fjerner man også hele bureaukratiet. Afskaffer man en skat, forsvinder samtidig behovet for regler og kontrol.

Det er ud fra de principper, vi i Nye Borgerlige har udarbejdet vores skattepolitik.

Færre skatter og enklere regler giver flere penge til danskerne. Og det er godt.

For når den enkelte har rådighed over sine egne penge, så yngler pengene og bliver til flere.

Innovation, opfindelser og fremskridt. Alt det gode skabes af dygtige mennesker med adgang til kapital.

Når man lader den private sektor vokse, så bliver vi alle rigere. Når man giver mere frihed og viser større tillid, så får man mere igen.

Og vi skal være rigere. Vi skal øge velstanden i samfundet. For vi får brug for velstanden til at betale for sundhed, sikkerhed, tryghed, uddannelse, miljø og infrastruktur.

Det er de seks vigtigste områder, som vi skal løfte i fællesskab.

Og ingen af dem bliver billigere i fremtiden. De bliver dyrere.

Sundhed. Lægerne kan i fremtiden kurere flere sygdomme. Der udvikles ny medicin. Men de nye behandlinger og den nye medicin bliver dyr – meget dyr. Vi vil gerne leve længere, og vi vil gerne leve bedre. Det er muligt – hvis vi har råd.

Sikkerhed. Verden bliver ikke fredeligere. Staten skal forsvare borgerne mod indre og ydre fjender.

At kunne forsvare Danmark i samarbejde med de andre lande i NATO bliver dyrt. Inden for det næste årti skal vi fordoble vores forsvarsindsats for at levere det, vi har lovet de øvrige medlemslande.

Tryghed. Vores folkelige fællesskab er vores tryghedsgaranti. Når vi rammes af ulykke, bliver syge og gamle eller på anden måde mister evnen til at tage vare på os selv, skal fællesskabet være der og træde til med en hjælpende hånd. Det vil vi gerne betale for.

Det danske værdifællesskab indeholder omsorgen for de udsatte børn, de syge og de gamle. Når vi bliver rigere, kan vi gøre det bedre.

Uddannelse. Den teknologiske udvikling går stærkt. Videnskaben tager store skridt fremad. Hvis fremskridtene skal sætte aftryk i vores lille land, skal danskerne være med i forreste felt. Kvalitet i uddannelserne. Kvalitet i forskning. Det koster. Og det bliver dyrere.

Miljø. Når produktiviteten bliver højere, og vi bliver rigere, så har vi overskud til at investere i den nye og renere teknologi. Det er et mål i sig selv at bevare og forsvare den danske natur, vores skove, søer, vandløb, strande og havmiljø.

Det må gerne koste penge. Det vil koste penge at blive rigere på en bæredygtig måde. Uden fremgang får vi ikke råd til en bæredygtig fremtid.

Som sjette og sidste punkt infrastruktur. Mobilitet er et grundvilkår for at få det hele til at fungere. I Danmark halter infrastrukturen. Vi er altid bagefter. Vi bygger for lidt og for langsomt. Investeringerne i mobilitet skal op, meget længere op, hvis vi skal høste gevinsterne på de andre felter.

Så økonomisk vækst er vigtig. Hvis den samlede kage ikke bliver større i et hurtigere tempo, så sakker vi bagud. Og så får vi ikke råd til at betale for det bedste på de seks vigtige områder.

Så får danskerne i fremtiden kun det middelmådige og det skrabede. Skattelettelser handler ikke kun om en større bil eller bedre rødvin i glasset.

Skattelettelser handler om at få mere dynamik, virkelyst og investeringer ud i den private økonomi. Så Danmark bliver et rigere land.

Og den samlede kage bliver altså ikke større af, at politikerne i opgangstider bruger overskuddet i stedet for at lade danskerne beholde pengene selv. Så kommer der ingen vækst af betydning.

Det burde være en let sag for borgerlige politikere i de tre partier, der har regeringsmagten, at få den forklaring ud over rampen.

Men de er altså ikke særligt gode til det.

Jeg læste i sidste uge, at skatteminister Karsten Lauritzen sagde, at 'regeringen prioriterede offentlig velfærd' og derfor var der ikke penge til at sænke registreringsafgiften på biler.

Altså. Når en såkaldt liberal skatteminister ikke engang gider gøre sig umage med at forklare, at bilafgifterne er de mest væksthæmmende og forvriddende

skatter, vi har, og at de selvfølgelig skal afskaffes, så er det rent ud sagt for dårligt.

Det er ikke lederskab for et borgerligt Danmark. Det er medløberi i forhold til venstrefløjen, DF og Socialdemokraterne.

Vi borgerlige skal være vores borgerlighed bekendt. Vi skal tegne det borgerlige samfund for vælgerne i klare farver på en måde, der er til at forstå.

Nye Borgerlige er et NYT parti. Og vi er et BORGERLIGT parti. Det skal man kunne høre på vores tale og se i vores handling.

En journalist fra Altinget spurgte mig for nyligt, hvilket politisk parti, der ligger længst fra Nye Borgerlige. Mit svar var Alternativet.

Jeg er som udgangspunkt enig med Alternativet i behovet for en ny politisk kultur.

Men ... jo mere jeg ser Alternativet udfolde deres bud på denne nye, politiske kultur, jo mere tænker jeg, at vi er vidne til endnu en gang "Kejserens Nye Klæder".

Jeg mener, hvordan kan man påstå, at man arbejder for en ny politisk kultur med ærlighed og gennemsigtighed, når man lyver om sit eget CV?

Hvordan kan man gå til valg på en mere 'bæredygtig indkøbsordning' i kommunen med henblik på at tage 'sociale' og 'økonomiske' hensyn, for derefter at købe for 130.000,- kroner nye møbler til sit borgmesterkontor for skatteborgernes penge?

Og hvordan kan man som politisk ordfører prædike, at "Det handler om at lade være med at flyve så meget i sommerferien, fordi det simpelthen er så CO2 tungt", når man de seneste tre år selv har fløjet til mindst 13 lande og tilbagelagt mindst 173.790 kilometer i et flysæde?

Jeg forstår godt, at danskerne hungrede efter en ny politisk kultur ved sidste valg. Det gør jeg også. Men det er bestemt ikke Alternativets politiske kultur, jeg længes efter. Tværtimod.

Jeg vil gerne have en ny politisk kultur, hvor respekten for andre menneskers penge kommer tilbage.

Hvor i det hele taget respekten for det enkelte menneske kommer tilbage.

Hvor politikerne betragter danskerne som frie og selvstændige mennesker – og ikke som statens ejendom. Staten er til for borgerne og ikke omvendt.

Jeg har tit talt dunder mod jobcentrene som et eksempel på den kultur, der forvrænger vores borgerlige solidaritet med de svage til ukendelighed.

Et system af love, kontrol og regler, der koster enorme summer, men ikke udretter noget godt. Et system, der knækker de stærke og svigter de svage.

En ny politisk kultur – en borgerlig politisk kultur – vil ikke acceptere, at vi bruger skatte kroner på at piske syge mennesker rundt og gøre raske mennesker til klienter.

Jeg kritiserer også ofte tilskudsjunglen og puljevanviddet i det offentlige.

Ordninger, som koster milliarder i omfordeling, men kun drypvis gør gavn for de mennesker, som har særlige behov for hjælp.

En ny politisk kultur – en borgerlig politisk kultur – vil ikke dele tilskud ud med den ene hånd og opkræve skat med den anden.

Jeg kritiserer også tit politikerne for deres trang til at styre vores adfærd med afgifter, påbud og forbud.

En ny politisk kultur – en borgerlig politisk kultur – vil ikke styre danskerne. Den vil give borgerne friheden til at bestemme meget mere selv.

Og frem for alt kritiserer jeg politikernes svigt, når de sætter forældede og landsskadelige konventioner over danskernes frihed og tryghed.

En ny politisk kultur – en borgerlig politisk kultur – vil sætte danskerne først og basere udlændingepolitikken på viden og erfaring.

Poul Højlund – vores spidskandidat i Nordjylland – har opfundet et slogan, som jeg har taget til mig.

"Stem som du plejer – og få mere af det samme."

Jeg vil ikke have mere af det samme. Vi skal have vendt udviklingen. Mine børn skal vokse op i et frit og trygt Danmark.

Ved næste folketingsvalg stemmer jeg ikke, som jeg plejer. Jeg stemmer på Nye Borgerlige. På D – for Danmark.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Nye Borgerlige, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-vermunds-tale-ved-nye-borgerliges-aarsmoede-2018>